

Usnesení

Krajský soud v Hradci Králové projednal ve veřejném zasedání dne 8. prosince 2020 odvolání obžalovaných [REDAKCE], narozený [REDAKCE] ve [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE], a [REDAKCE], roz. [REDAKCE], narozená [REDAKCE] v [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 23. června 2020 číslo jednací 2 T 26/2019- 1670, a rozhodl

takto:

K odvolání obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b, c, d, e, f) tr. ř. zrušuje a podle § 259 odst. 1 tr. ř. se trestní věc obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] vrací soudu I. stupně, aby v ní znovu jednal a rozhodl.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byli uznáni vinnými obžalovaní

[REDAKCE] tím, že

1. dne 13. května 2013 ve [REDAKCE], okres [REDAKCE], v postavení předsedy Tělovýchovné jednoty [REDAKCE], IČ [REDAKCE], (dále též „TJ“), vědomě porušil povinnost stanovenou v článku III. odst. 8 písm. c) Stanov Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] vydaných dne 28.01.2010 a ukládající řádnému členu TJ šetřit, chránit a zvelebovat majetek, který slouží TJ k zabezpečení její činnosti, a to tím, že v rozporu s rozhodnutím členské konference Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] ze dne 05.01.2012 o tom, že pozemky tvořící tenisový areál na [REDAKCE] ve [REDAKCE] budou prodány za cenu stanovenou znaleckým posudkem, podepsal dne 13.05.2013 bez zajištění znaleckého posudku, jehož předmětem by bylo ocenění prodávaných nemovitostí, jménem prodávající Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] kupní smlouvu s kupující společností [REDAKCE] a.s., IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE], zastoupenou předsedou představenstva [REDAKCE], na základě níž došlo k převodu vlastnického práva k pozemkům

parc. č. [REDAKCE] - ostatní plocha, sportoviště a rekreační plocha o výměře 8.187 m²,

parc. č. [REDAKCE] - ostatní plocha, sportoviště a rekreační plocha o výměře 4.047 m²,

parc. č. [REDAKCE] - trvalý travní porost o výměře 1.767 m² a

parc. č. [REDAKCE] - trvalý travní porost o výměře 1.004 m²,

situovaným v obci a katastrálním území [REDAKCE] za sjednanou kupní cenu ve výši 1.800.000,- Kč, která byla uvedenou společností Tělovýchovné jednotě [REDAKCE] uhrazena, a tohoto jednání se dopustil, ač vzhledem k dlouhodobě zastávané funkci předsedy Tělovýchovné jednoty [REDAKCE], v jejímž rámci měl přehled o jejím majetku a jeho hodnotě, mu muselo být zřejmé, že se jedná o nepřiměřeně nízkou cenu, neodpovídající hodnotě těchto nemovitostí, která ve skutečnosti činila ke dni podpisu shora uvedené kupní smlouvy částku

256/2020

2.700.000,- Kč, čímž způsobil Tělovýchovné jednotě [REDAKCE], IČ 005 27 530, se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE], škodu ve výši 900.000,- Kč,

2. v době nejméně ode dne 18. července 2013 do dne 31. března 2015 ve [REDAKCE], okres [REDAKCE] v postavení předsedy Tělovýchovné jednoty [REDAKCE], IČ [REDAKCE], (dále též „TJ“), vědomě porušil povinnost stanovenou v článku III. odst. 8 písm. c) Stanov Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] vydaných dne 28.01.2010 a ukládající řádnému členu Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] šetřit, chránit a zvelebovat majetek, který slouží TJ k zabezpečení její činnosti, a to tím, že bez jakéhokoliv schválení a pověření příslušným orgánem Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] vedl průběžná jednání se společností [REDAKCE] a.s., se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE], IČ [REDAKCE], zastoupené předsedou představenstva [REDAKCE], o prodeji pozemků

- parc.č.st. [REDAKCE] – zastavěná plocha a nádvoří o výměře 296 m², jehož součástí je budova čp. [REDAKCE],
- parc.č.st. [REDAKCE] - zastavěná plocha a nádvoří o výměře 804 m², jehož součástí je budova bez čp.,
- parc.č.st. [REDAKCE] – zastavěná plocha a nádvoří o výměře 82 m², jehož součástí je budova bez čp.,
- parc.č. [REDAKCE] – ostatní plocha, sportoviště a rekreační plocha o výměře 1.313 m²,

zapsaným na listu vlastnictví č. [REDAKCE], vedeném v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, katastrálního pracoviště [REDAKCE], pro obec a katastrální území [REDAKCE], kdy dne 18.07.2013 podepsal s uvedenou společností jménem Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] smlouvu o uzavření budoucí kupní smlouvy o převodu nemovitostí a souvisejících závazků včetně jejích dodatků ze dne 12.11.2013 a 13.02.2015 a následně bez zajištění znaleckého posudku, jehož předmětem by bylo ocenění prodávaných nemovitostí, podepsal dne 31.03.2015 jménem prodávající Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] kupní smlouvu s kupující společností [REDAKCE] a.s., IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE], zastoupenou předsedou představenstva [REDAKCE], na základě níž došlo k převodu vlastnického práva ke shora uvedeným pozemkům za sjednanou kupní cenu ve výši 1.450.000,- Kč, která byla uvedenou společností Tělovýchovné jednotě [REDAKCE] uhrazena, a tohoto jednání se dopustil, ač vzhledem k dlouhodobě zastávané funkci předsedy Tělovýchovné jednoty [REDAKCE], v jejímž rámci měl přehled o jejím majetku a jeho hodnotě, mu muselo být zřejmé, že se jedná o nepřiměřeně nízkou cenu, neodpovídající hodnotě těchto nemovitostí, která ve skutečnosti činila ke dni podpisu shora uvedené kupní smlouvy částku 2.800.000,- Kč, čímž Tělovýchovné jednotě [REDAKCE], IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE], způsobil škodu ve výši 1.350.000,- Kč,

3. dne 6. ledna 2014 ve [REDAKCE], okres [REDAKCE], na pobočce [REDAKCE], a.s. vybral v hotovosti z účtu č. [REDAKCE], vedeného u uvedené banky pro Tělovýchovnou jednotu [REDAKCE], IČ [REDAKCE] (dále též „TJ“), ke kterému měl v době ode dne 27.09.2010 do dne 12.05.2015 jako její předseda dispoziční právo, částku 258.000,- Kč, kterou téhož dne vložil do pokladny uvedené TJ, kdy následně ve stejný den z dané pokladny vybral částku 250.000,- Kč, kterou neoprávněně použil na úhradu soukromé půjčky, kterou mu v této výši poskytl [REDAKCE], nar. [REDAKCE], již dne 30.12.2009, kdy tuto částku jmenovanému předal dne 10.01.2014 ve [REDAKCE], čímž Tělovýchovné jednotě [REDAKCE], IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE] způsobil škodu ve výši 250.000,- Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

256/2020

4. dne 11. května 2015 ve [REDAKCE], okres [REDAKCE], na pobočce [REDAKCE], a.s. vybral v hotovosti z účtu č. [REDAKCE], vedeného u uvedené banky pro Tělovýchovnou jednotu [REDAKCE], IČ [REDAKCE] (dále též „TJ“), ke kterému měl v době ode dne 27.09.2010 do dne 12.05.2015 jako její předseda dispoziční právo, částku 245.000,- Kč a dále téhož dne z uvedeného bankovního účtu vybral prostřednictvím bankomatu ještě částku 50.000,- Kč, přičemž do pokladny uvedené TJ vložil dne 11.05.2015 částku 245.000,- Kč a dne 17.05.2015 částku 50.000,- Kč, načež dne 25.05.2015 z dané pokladny vybral částku 299.000,- Kč, ze které v přesně nezjištěné době v měsíci květnu 2015 uhradil půjčku poskytnutou Tělovýchovné jednotě [REDAKCE], nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE] v částce 20.000,- Kč a zbývající peníze si ponechal pro svoji potřebu, kdy do účetnictví uvedené TJ založil následující fiktivní účetní doklady

- výdajový pokladní doklad bez č. ze dne 15.05.2015 znějící na částku 90.000,- Kč, v němž je uveden jako příjemce [REDAKCE] a jako důvod výdaje „vrácení části půjčky z roku 2012“,
- výdajový pokladní doklad bez č. ze dne 20.05.2015 znějící na částku 39.000,- Kč, v němž je uveden jako příjemce [REDAKCE] a jako důvod výdaje „vrácená půjčka z roku 2013“,
- výdajový pokladní doklad bez č. ze dne 15.05.2015 znějící na částku 40.000,- Kč, v němž je uveden jako příjemce [REDAKCE] a jako důvod výdaje „vrácená půjčka z roku 2015“,
- výdajový pokladní doklad bez č. ze dne 18.05.2015 znějící na částku 45.000,- Kč, v němž je uveden jako příjemce [REDAKCE] a jako důvod výdaje „vrácená půjčka z roku 2014“,
- výdajový pokladní doklad bez č. ze dne 14.05.2015 znějící na částku 35.000,- Kč, v němž je uveden jako příjemce [REDAKCE] a jako důvod výdaje „vrácená půjčka z roku 2014“,
- výdajový pokladní doklad bez č. ze dne 09.05.2015 znějící na částku 30 000,- Kč, v němž je uveden jako příjemce [REDAKCE] a jako důvod výdaje „vrácená půjčka z roku 2013“,

čímž Tělovýchovné jednotě [REDAKCE], IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE], způsobil škodu ve výši 279.000,- Kč.

Obžalovaná [REDAKCE] pak byla uznána vinnou tím, že

5. dne 13. května 2013 ve [REDAKCE], okres [REDAKCE], v postavení členky výboru Tělovýchovné jednoty [REDAKCE], IČ [REDAKCE], (dále též „TJ“), porušila povinnost stanovenou v článku III. odst. 8 písm. c) Stanov Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] vydaných dne 28.01.2010 a ukládající řádnému členu TJ šetřit, chránit a zvelebovat majetek, který slouží TJ k zabezpečení její činnosti, a to tím, že v rozporu s rozhodnutím členské konference Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] ze dne 05.01.2012 o tom, že pozemky tvořící tenisový areál na [REDAKCE] ve [REDAKCE] budou prodány za cenu stanovenou znaleckým posudkem, ponechala veškerá jednání ohledně prodeje dále uvedených nemovitostí v majetku Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] zcela na [REDAKCE], který v té době vykonával funkci předsedy uvedené TJ, sama nečinila žádné kroky ke zjištění obvyklé ceny předmětných prodávaných nemovitostí, ani se nezajímala o to, jakým způsobem byla určena výše kupní ceny, čímž zcela rezignovala na povinnost jednat jménem Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] v souladu se shora uvedenou povinností pečlivě, s potřebnými znalostmi, v dobré víře s rozumným předpokladem, že jedná informovaně, a v obhajitelném zájmu uvedené TJ, v důsledku čehož podepsala dne 13.05.2013 jménem prodávající Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] kupní smlouvu s kupující společností [REDAKCE] a.s., IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE].

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

256/2020

██████████, ██████████, zastoupenou předsedou představenstva ██████████. ██████████, na základě níž došlo k převodu vlastnického práva k pozemkům

parc. č. ██████████ - ostatní plocha, sportoviště a rekreační plocha o výměře 8.187 m²,

parc. č. ██████████ - ostatní plocha, sportoviště a rekreační plocha o výměře 4.047 m²,

parc. č. ██████████ - trvalý travní porost o výměře 1.767 m² a

parc. č. ██████████ - trvalý travní porost o výměře 1.004 m²,

situovaným v obci a katastrálním území ██████████ za sjednanou kupní cenu ve výši 1.800.000,- Kč, která byla kupující společností Tělovýchovné jednotě ██████████ uhrazena, přičemž takto jednala s vědomím, že podle čl. IX odst. 3 Stanov TJ se vyžaduje k platnosti a účinnosti právního úkonu, k němuž je třeba podle českého právního řádu písemná forma, nejméně dvou podpisů, a to předsedy či místopředsedy uvedené TJ a dalšího člena, a že připojením jejího podpisu na danou kupní smlouvu může v případě porušení povinnosti stanovené v článku III. odst. 8 písm. c) Stanov vzniknout uvedené TJ majetková újma, kdy připojením jejího podpisu na zmíněnou kupní smlouvu tak došlo k prodeji shora uvedených nemovitostí za nepřiměřeně nízkou cenu, neodpovídající jejich hodnotě, která ve skutečnosti činila ke dni podpisu zmíněné kupní smlouvy částku 2.700.000,- Kč, čímž způsobila Tělovýchovné jednotě ██████████, IČ ██████████, se sídlem ██████████, ██████████, škodu ve výši 900.000,- Kč,

6. dne 31. března 2015 ve ██████████, okres ██████████, v postavení členky výboru Tělovýchovné jednoty ██████████, IČ ██████████, (dále též „TJ“), porušila povinnost, stanovenou v článku III. odst. 8 písm. c) Stanov Tělovýchovné jednoty ██████████ vydaných dne 28.01.2010 a ukládající řádnému členu uvedené TJ šetřit, chránit a zvelebovat majetek, který slouží TJ k zabezpečení její činnosti, a to tím, že veškerá jednání ohledně prodeje dále uvedených nemovitostí v majetku Tělovýchovné jednoty ██████████ ponechala zcela na ██████████, který v té době vykonával funkci předsedy uvedené TJ, sama nečinila žádné kroky ke zjištění obvyklé ceny předmětných prodávaných nemovitostí, ani se nezajímala o to, jakým způsobem byla určena výše kupní ceny a zda byl tento prodej schválen příslušným orgánem uvedené TJ, čímž zcela rezignovala na povinnost jednat jménem Tělovýchovné jednoty ██████████ v souladu se shora uvedenou povinností pečlivě, s potřebnými znalostmi, v dobré víře s rozumným předpokladem, že jedná informovaně, a v obhajitelném zájmu uvedené TJ, v důsledku čehož dne 31.03.2015 podepsala jménem prodávající Tělovýchovné jednoty ██████████ kupní smlouvu s kupující společností ██████████ a.s., IČ ██████████, se sídlem ██████████, ██████████, zastoupenou předsedou představenstva ██████████. ██████████, na základě níž došlo k převodu vlastnického práva k pozemkům

- parc.č.st. ██████████ – zastavěná plocha a nádvoří o výměře 296 m², jehož součástí je budova čp. ██████████,
- parc.č.st. ██████████ - zastavěná plocha a nádvoří o výměře 804 m², jehož součástí je budova bez čp.,
- parc.č.st. ██████████ – zastavěná plocha a nádvoří o výměře 82 m², jehož součástí je budova bez čp.,
- parc.č. ██████████ – ostatní plocha, sportoviště a rekreační plocha o výměře 1.313 m²,

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████.

256/2020

zapsaným na listu vlastnictví č. [REDAKCE], vedeném v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, katastrálního pracoviště [REDAKCE], pro obec a katastrální území [REDAKCE], za sjednanou kupní cenu ve výši 1.450.000,- Kč, která byla uvedenou společností Tělovýchovné jednotě [REDAKCE] uhrazena, přičemž takto jednala s vědomím, že podle čl. IX odst. 3 Stanov TJ se vyžaduje k platnosti a účinnosti právního úkonu, k němuž je třeba podle českého právního řádu písemná forma, nejméně dvou podpisů, a to předsedy či místopředsedy uvedené TJ a dalšího člena, a že připojením jejího podpisu na danou kupní smlouvu může v případě porušení povinnosti stanovené v článku III. odst. 8 písm. c) Stanov vzniknout uvedené TJ majetková újma, kdy připojením jejího podpisu na zmíněnou kupní smlouvu tak došlo k prodeji shora uvedených nemovitostí za nepřiměřeně nízkou cenu, hrubě neodpovídající jejich hodnotě, která ve skutečnosti činila ke dni podpisu zmíněné kupní smlouvy částku 2.800.000,- Kč, čímž způsobila Tělovýchovné jednotě [REDAKCE], IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE] (dále jen TJ), škodu ve výši 1.350.000,- Kč.

Tyto skutky byly u obžalovaného [REDAKCE] kvalifikovány pod body

ad 1/, 2/ jako přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku,

a pod body

ad 3/ a 4/ jako dva přečiny zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku.

U obžalované [REDAKCE] pod body

ad 5/ a 6/ jako dva přečiny porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 221 odst. 1 tr. zákoníku.

Za tyto trestné činy byli obžalovaní odsouzeni následujícím způsobem:

- obžalovaný [REDAKCE]

podle § 206 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let a 6 měsíců. Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 a § 84 tr. zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 4 let s dohledem.

- obžalovaná [REDAKCE]

podle § 221 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 1 roku a 6 měsíců.

Okresní soud dále rozhodoval i v rámci adhezního řízení, když rozhodl, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovaným [REDAKCE] a [REDAKCE] ukládá za povinnost zaplatit společně a nerozdílně poškozené Tělovýchovné jednotě [REDAKCE], IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE], škodu ve výši 2.250.000,- Kč. Dále rozhodl, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému [REDAKCE] ukládá za povinnost zaplatit poškozené Tělovýchovné jednotě [REDAKCE], IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE], škodu ve výši 529.000,- Kč. V neposlední řadě učinil i výrok v tom smyslu, že podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená Tělovýchovná jednota [REDAKCE], IČ [REDAKCE], odkazuje ze zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

256/2020

2. Proti tomuto rozsudku podali oba obžalovaní, prostřednictvím svých obhájců, v zákonné lhůtě odvolání.

3. Obžalovaný [REDAKCE] ve svém odvolání konstatuje, že soud prvního stupně u skutku ad. 1 a ad. 2. shledal porušení povinnosti při správě cizího majetku zejména v tom, že nenechal před prodeji vypracovat znalecký posudek na posouzení tržní ceny prodávaných nemovitostí, přestože to vyplývalo ze zápisu z členské schůze. Toto hodnocení ze strany soudu považuje obhajoba přinejmenším za velmi zjednodušené. Základním principem bylo prodat předmětné nemovitosti za tržní ceny, a to bez ohledu na to, zda posudek v dané věci je, či není. Obviněný v tomto směru opakovaně uváděl, že možnou prodejní cenu konzultoval s [REDAKCE], který v realitách dlouhá léta pracoval. Nadto ve druhém stanoveném případě byl obeznámen s cenou uvedenou znalcem [REDAKCE]. Obžalovaný se souhlasem vedoucích ostatních oddílů tak ve dvou krocích přikročili k prodeji tenisového areálu. V zásadě jediný, kdo byl ochoten jej odkoupit, byla společnost [REDAKCE] a.s. Obžalovaný tak byl jednoznačně veden úmyslem zachránit tzv. potápějící se loď, kterou tělovýchovná jednotka byla. S ohledem na předchozí konzultace s [REDAKCE] a znalost posouzení znalce [REDAKCE] vylučuje zavinění ve formě úmyslu. Dle obhajoby není zřejmé, z jakého důvodu nebyl vyslechnut v řízení [REDAKCE], když tento byl od počátku obhajobou navrhován. Jeho výslech byl soudem připuštěn (jak jednoznačně vyplývá z protokolu z hlavního líčení), aby na posledním hlavním líčení soud zamítl návrh na doplnění dokazování o jeho výslech jako nadbytečný. Dle názoru obhajoby tento způsob není procesně správný za situace, kdy soud důkaz v předchozím hlavním líčení připustil. Nadto se jedná pro obhajobu o zcela zásadní důkaz pro posouzení subjektivní stránky předmětných trestných činů. Ve vztahu ke skutku ad. 3 odvolatel sděluje, že zde obžalovaný od počátku uváděl, na co byly finanční prostředky použity, když se jednalo o úhrady za sportoviště u technických služeb. Finanční prostředky si tedy pro svoji potřebu neponechal, ale užil je na úhradu zmíněných pohledávek TJ, uvedený trestný čin tak nespáchal. To, že z pohledu civilního práva smlouva zněla na něj, není podstatné. Podstatné je to co s finančními prostředky udělal. Soud prvního stupně zcela rezignoval na ověření tvrzení obžalovaného a důkaz dotazem na technické služby zamítl jako nadbytečný. S tímto rozhodně nelze souhlasit, pokud obžalovaný zcela jasně deklaruje na co prostředky vynaložil a toto tvrzení je velmi snadné ze strany soudu ověřitelné, a ten tak přesto neučiní, pak se nelze než domnívat, že soud prvního stupně nepostupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, když přihlížel pouze k důkazům svědčícím o vině obžalovaného, zatímco důkazy, které měly svědčit o jeho nevině se nezabýval. Ke skutku ad 4 a půjčkám od panů [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] obžalovaný od počátku uvádí, že si od těchto osob půjčoval na pokrytí nezbytných výdajů tělovýchovné jednoty. Povědomí o tom, že jde o prostředky pro tělovýchovnou jednotu, potvrdili minimálně svědci [REDAKCE], [REDAKCE], a [REDAKCE]. Obžalovaný i účetní paní [REDAKCE] též popsali, že se půjčky neúčtovali do pokladny jakožto půjčky, ale jako členské příspěvky oddílu házené, případně jako zálohy. Tedy opět je velmi jednoduše zjištělné, zda tam byly či nebyly finanční prostředky vloženy. Obžalovaný od počátku nesporel, že podpisy osob na výdajových dokladech nebyly podepsány tam uvedenými osobami, ale ožřejmil, proč tak činil, tedy proto, aby před svým odchodem dal tuto záležitost fakticky do pořádku. I v případě tohoto skutku obhajoba žádala provést důkaz účetnictvím tělovýchovné jednoty, případně znaleckým posudkem, aby se tvrzení obžalovaného prokázalo či vyvrátilo. Osud tohoto návrhu byl však totožný jako u návrhů předchozích a soud prvního stupně rezignoval na provedení důkazu, který mohl svědčit ve prospěch obžalovaného a to zcela v rozporu se zásadami uvedenými v § 2 odst. 5 tr. řádu. Tedy i v tomto bodě není v tuto chvíli prokázáno, že by se můj obžalovaný zažalovaného jednání dopustil. Na základě uvedeného obžalovaný navrhuje, aby byl rozsudek zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

256/2020

4. Obžalovaná [REDAKCE] v odvolání uvádí, že zcela zásadní pro posouzení viny je hodnocení subjektivní stránky daného jednání ze strany obžalované. Ta na sebe převzala dobrovolně odpovědnost v rozsahu povinností, které byly výboru TJ uloženy ve Stanovách. To je dle obhajoby, základní dokument, o který se lze při zjišťování zavinění opřít. V části VII.7. Stanov označené jako „ Výbor TJ plní zejména tyto úkoly „není jediné ustanovení o tom, že členové výboru mají za povinnost pečovat o majetek tělovýchovné jednoty. Tato část Stanov je dle obhajoby částí speciální mající přednost před částí obecnou, což jsou povinnosti člena TJ popsané v části II.8.písm.c) Stanov, kde je uvedeno, že: „Základní povinností řádného člena je šetřit, chránit a zvelebovat majetek sloužící TJ k zabezpečení její činnosti a všemožně usilovat o její dobré jméno“. Odvolatel dále cituje i další pasáže uvedeného dokumentu. Dále konstatuje, že podle ustanovení § 221 odst. 1 tr. zákoníku může být soudem uznán na vinu pro porušení povinností při správě cizího majetku z nedbalosti pouze ten, komu bude prokázáno, že z hrubé nedbalosti porušil podle zákona mu uloženou nebo smluvně převzatou důležitou povinnost při opatrování nebo správě cizího majetku. Pro posouzení viny je základem vyřešení otázky spočívající v tom, zda pachatel jednal v hrubé nedbalosti. Obžalovaný [REDAKCE] tvrdil, že mimo jiné poptával, jaká je obvyklá tržní cena nemovitých věcí pro připravovaný prodej. Před soudem bylo prokázáno, že o tomto postupu informoval obžalovanou [REDAKCE]. Bylo prokázáno, že obžalovaní neměli žádnou další povinnost informovat předsedy jednotlivých oddílů TJ o provedeném prodeji, neměli za povinnost předkládat těmto osobám následně k odsouhlasení kupní smlouvy. Závěrem obhajoba konstatuje, že za dané důkazní situace není žádným důkazem podložen závěr, že obžalovaná [REDAKCE] jednala skutečně v hrubé nedbalosti. Určitou míru nedbalosti lze na základě provedených důkazů, zejména pak s odkazem na znění Stanov TJ, a výpověď samotné obžalované, připustit. Obhajoba obžalované [REDAKCE] má za to, že rozhodnutí soudu prvního stupně nemá oporu v provedených důkazech, kdy není zcela a bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že obžalovaná jednala v hrubé nedbalosti. Není tedy zcela prokázáno její subjektivní zavinění, což je základní podmínkou a základním předpokladem pro to, aby byla uznána na vinu ze zažalovaného jednání. Obhajobou je navrhováno, aby bylo odvolacím soudem rozhodnuto tak, že se obžalovaná [REDAKCE], zprošťuje obžaloby v celém rozsahu.

5. Krajský soud přezkoumal dle § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k těmto závěrům:

6. Krajský soud musí konstatovat, že odůvodnění napadeného rozsudku je sice poměrně obsáhlé, na druhou stranu ale nalézací soud neprovedl všechny důkazy, které bylo na místě realizovat a náležitě se nevypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi tak, jak uvádí obhajoba.

7. Krajský soud se musí předně vyjádřit k námitkám obhajoby obž. [REDAKCE] ohledně úplnosti důkazního řízení. Je skutečností, že od počátku byl obhajobou navrhován k výsledku svědek [REDAKCE]. [REDAKCE] a soud zřejmě činil kroky k tomu, aby byl tento svědek vyslechnut. V posledním z hlavních líčení ale byl tento důkaz soudem zamítnut a své rozhodnutí soud v napadeném rozsudku odůvodnil tak, že obhajoba obžalovaného [REDAKCE], že se na cenu nemovitostí poptával u [REDAKCE]. [REDAKCE], který v té době pracoval v realitní kanceláři [REDAKCE], považuje soud za vyvrácenou, když v přípravném řízení policejní orgán provedl šetření u realitních kancelářích [REDAKCE], [REDAKCE] s.r.o. a [REDAKCE] s.r.o. ve [REDAKCE] a zjistil, že žádné ocenění objektu tenisového areálu ve [REDAKCE] v období roku 2012 až 2015 pro žádnou osobu tyto realitní kanceláře nezpracovávaly. Krajský soud je toho názoru, že nalézací soud zde směšuje dvě skutečnosti. Jednak to, jestli obž. [REDAKCE] s [REDAKCE]. [REDAKCE] jednal a jednak jestli uvedené realitní kanceláře vypracovaly nějaké ocenění prodávaného majetku. Zde je třeba připomenout, že ani obžalovaný sám nikdy netvrdil, že by o nějaké písemné vyjádření tyto realitní kanceláře žádal, vždy

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

256/2020

dává osobu ■■■. ■■■ do souvislosti pouze s ústním jednáním. Krajský soud nechce nyní polemizovat o nutnosti či nadbytečnosti provedení tohoto důkazu, tedy výslechu ■■■. ■■■. Faktem ale zůstává, že okresní soud od počátku jednal tak, jako by chtěl tento důkaz provést a návrhu obhajoby vyhovět. V konečném hlavním líčení ale návrh zamítl. Takovýto postup dle názoru krajského soudu narušuje právo na obhajobu a do jisté míry i „rovnost zbraní“ v trestním řízení. Obhajoba se mohla zcela oprávněně domnívat, že jí navrhovaný důkaz bude proveden, a proto nemusela navrhopvat či opatřovat důkazy jiné. Pokud ale došlo k náhle změně názoru soudu a obhajoba tak neměla de facto možnost na tento postup adekvátně reagovat, nezbylo krajskému soudu než konstatovat, že uvedený důkaz, tedy výslech sv. ■■■. ■■■ měl a musí být realizován a okresní soud pak musí tento důkaz hodnotit, a to samostatně ale i v rámci dalších provedených důkazů. Po jeho provedení musí okresní soud náležitě vyhodnotit i onu podmínku potřeby znaleckého posudku na stanovení ceny nemovitostí a současně vyloží a zdůvodní svůj názor na to, zda je tato okolnost podstatná a zda bylo příp. možné realizovat prodej nemovitostí bez znaleckého posudku. V opačném případě by zřejmě okresní soud došel opět k závěru o vině obž. ■■■, když se ale současně musí vypořádat se všemi námitkami, které obhajoba v tomto bodě vznáší.

8. Další námitky obhajoby obž. ■■■ směřují vůči právnímu posouzení skutků pod body ad. 3 a 4. Zde je krajský soud toho názoru, že musí být jednoznačně prokázáno, zda skutečně obžalovaný získal finanční prostředky formou půjček, tyto finanční prostředky pak převedl na TJ a následně, když chtěl tyto „půjčky“ vrátit, vybral finanční prostředky z účtu TJ. Pokud by toto bylo prokázáno, jen těžko by bylo možné jednání obžalovaného kvalifikovat jako jakýkoliv trestný čin. Navíc by takovéto jednání mohlo mít zásadní vliv na subjektivní stránku jeho jednání a opět tedy na případné odsouzení. Je skutečností, že výše naznačenými okolnostmi se nalézací soud dosud dostačujícím způsobem nezabýval. Je tedy na něm, aby provedl důkazy, které jednoznačně osvětlí, zda skutečně obž. ■■■ získal finanční prostředky pro TJ a zda tyto později vracel způsobem popsáním v jednotlivých skutcích. Na místě je tak provést všechny důkazy navrhované k těmto skutkům obhajobou a tyto poté hodnotit v souvislostech dalších prokázaných skutečností.

9. Obhajoba obž. ■■■ mimo jiné zdůrazňuje, že nebylo prokázáno, že by obžalovaná jednala v hrubé nedbalosti, což je jeden z předpokladů pro uznání její viny. Krajský soud musí připomenout, že nalézací soud se touto otázkou zabýval, ale dle názoru krajského soud nepřihlédl ke všem rozhodným aspektům, resp. tyto nehodnotil. Při hodnocení celé věci je samozřejmě nutné vycházet z ustanovení § 16 odst. 2 tr. zákoníku, který definuje jednání v hrubé nedbalosti, když uvádí, že „trestný čin je spáchán z hrubé nedbalosti, jestliže přístup pachatele k požadavku náležité opatrnosti svědčí o zřejmé bezohlednosti pachatele k zájmům chráněným trestním zákonem“. V daném případě se pak jedná o vyšší stupeň intenzity nedbalosti, který je v uvedené definici obsažen a je spojen s přístupem nebo postojem pachatele k požadavku náležité opatrnosti, když tento je pro případy hrubé nedbalosti charakterizován jako zřejmá bezohlednost. Při posuzování jednání pachatele ve vztahu k této skutečnosti je přitom třeba zvážit hlediska subjektivní i objektivní, i když z povahy věci v daném kontextu subjektivní hledisko převažuje. Zaměřit se je proto třeba především na specifické okolnosti případu a na vlastnosti, zkušenosti, znalosti a okamžitý stav pachatele. Samotným jádrem posouzení míry jeho zavinění - tedy toho, zda jeho nedbalost je hrubá nebo jen prostá - je přitom jeho přístup k požadavku náležité opatrnosti. Ten charakterizuje zákon pro případy hrubé nedbalosti jako bezohlednost k jím chráněným zájmům, tedy jako postoj neberoucí ohled na tyto zájmy. To má specifický význam v případech nevědomé nedbalosti, tedy za situace, kdy pachatel neví, že svým jednáním může takový zájem ohrozit nebo porušit. Na to, že přitom má bezohledný postoj k daným ohroženým zájmům, lze usuzovat například z toho, že přes opakované upozornění na nezbytnost seznámit se s příslušnými předpisy určenými na ochranu těchto zájmů se s nimi z lehkovážnosti nebo cíleně neseznámí. Zde krajský

Shodu s prvopisem potvrzuje ■■■.

256/2020

soud rovněž připomíná rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 32 Cdo 2102/2017, dle kterého: „Hrubá nedbalost je vykládána jako nedbalost nejvyšší intenzity, která svědčí o lehkomyšlném přístupu škůdce k plnění jeho povinností, přičemž je zanedbán požadavek náležité opatrnosti takovým způsobem, že to svědčí o zřejmé bezohlednosti škůdce k zájmům jiných osob.“ Krajský soud si je plně vědom toho, že toto rozhodnutí bylo učiněno v jiném typu řízení, než je řízení trestní, přesto je ale toho názoru, že zde uvedená do určité míry odráží i stav v projednávané věci a uvedené lze na ni aplikovat.

10. U obž. [REDAKCE] se tedy okresní soud musí zaobírat všemi výše naznačenými otázkami, tedy např. její zkušeností v dané tematice, případným odborným znalostem, jejímu přístupu k majetku TJ celkově, k jejím osobnostním charakteristikám, případným školením k dané tematice atp. Teprve poté může okresní soud náležitě vyhodnotit všechny okolnosti věci a dospět k relevantním závěrům.

11. V daných souvislostech krajský soud rovněž připomíná usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 5 Tdo 1138/2010, dle kterého: „Subjektivní stránka přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle ustanovení § 220 odst. 1, 2 písm. b) TZ (ve znění účinném od 1. 1. 2010) není bez dalšího naplněna tím, že pachatel úmyslně porušil podle zákona mu uloženou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek. Musí být totiž prokázáno, že jeho úmysl směřoval i ke způsobení následku, resp. účinku uvedeného v citovaném ustanovení, tj. ke způsobení škody nikoli malé. Přitom platí, že ve vztahu ke značné škodě podle § 220 odst. 2 písm. b) TZ (ve znění účinném od 1. 1. 2010) postačí nedbalost.“ Z tohoto jednoznačně plyne povinnost nalézacího soudu věnovat se i úmyslu pachatele k způsobení škody, což je otázka do současné doby v napadeném rozsudku nezodpovězená.

12. V neposlední řadě krajský soud připomíná návrh státního zástupce, který byl vznesen v průběhu veřejného zasedání a směřoval ke zproštění obž. [REDAKCE] ve vztahu k bodu ad. 5 napadeného rozsudku s ohledem na způsobenou škodu a současnou právní úpravu.

13. Závěrem je tedy na místě uvést, že okresní soud provede důkazy výše uvedené, příp. další, pokud si důkazní situace vyvolá potřebu jejich provedení, a potom vyhodnotí všechny provedené důkazy v uvedených intencích a ve věci znovu rozhodne. S ohledem na četnost důkazů a k nutnosti podrobnějšího vyhodnocení věci nezbylo krajskému soudu než napadený rozsudek v celém rozsahu zrušit a vrátit věc okresnímu soudu k novému projednání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Hradec Králové 8. 12. 2020

JUDr. Zdeněk Šulc v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].